

Kitab Daniel - Saratus Sabelas

Ngabuka Harti Profétis Abubakar dina Cilaka Kahiji dina Wahyu

Jeff Pippenger

2024-03-02

Dina sajarah nubuat ngeunaan Balai Nu Kahiji, pamingpin anu ngagantikeun Mohammed nyaéta Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, minantu Mohammed. Anjeunna bakal ku urang disebut Abubakar. Duanana, anjeunna jeung Mohammed, dirujuk dina opat ayat anu kahiji. Abubakar nyaéta pangawasa Islam anu kahiji sanggeus Mohammed, sarta sajarah nyatet hiji parentah anu dipasihkeun ku anjeunna ka para prajuritna, anu digambarkeun dina ayat kaopat tina Wahyu pasal salapan. Éta parentah ngalambangkeun prosés panyegelan anu mimiti nalika datangna balai nu katilu, anu ogé nyaéta Tarompet Nu Katujuh, anu ogé nyaéta datangna malaikat nu katilu.

Tuluy malaikat anu kalima niup tarompétna, sarta kuring ningali hiji béntang ragrag ti sawarga ka bumi; sarta ka manéhna dipaparin konci liang jurang anu taya dasarna. Tuluy manéhna muka liang jurang anu taya dasarna; sarta haseup naék ti éta liang, saperti haseup tina tungku anu kacida gedéna; sarta panonpoé jeung hawa jadi poék ku sabab haseup tina éta liang. Jeung tina haseup éta kaluar balang ka bumi; sarta ka maranéhna dipaparin kakawasaan, saperti kalajengking-kalajengking di bumi boga kakawasaan. Jeung diparéntahkeun ka maranéhna supaya maranéhna ulah ngaruksak jukut bumi, atawa naon baé anu héjo, atawa tangkal naon baé; iwal ngan jalma-jalma anu teu boga meterai Allah dina tarang maranéhna. Wahyu 9:1–4.

“Béntang” anu ragrag ti sawarga téh nyaéta Mohammed, anu ngamimitian palayananana dina taun 606. Ka Mohammed dipasrahkeun hiji “konci” pikeun “muka” “jurang anu taya dasarna,” sahingga “haseup” ngapoékan “panonpoé jeung hawa,” sarta ngaluarkeun “simeut-simeut” anu dipaparin “kakuatan” saperti kakuatan “kalajengking.” Éta konci téh nyaéta hiji perang militér anu nimbulkeun kalemahan dina kakuatan militér Romawi, ku kituna méré kasempetan kana naékna peperangan Islam. Jurang anu taya dasarna téh lambang Arab, tempat kalahiran Islam, sarta haseup téh ngalambangkeun agama palsu Islam anu bakal sumebar ka sakuliah bumi jeung ngarebut géografi anu sarua anu bakal dipinuhan ku rombongan simeut anu nyapuan Afrika Kalér, Éropa Kidul, jeung Arab. Simeut téh lambang Islam, sarta kakuatan sacara profétis ngalambangkeun kakuatan militér. Kakuatan maranéhna kudu saperti kalajengking, anu nyerang kalayan teu disangka-sangka. Uriah Smith nyatakeun:

“Hiji béntang murag ti langit ka bumi; sarta ka anjeunna dipaparinkeun konci liang jurang nu taya dasarna.

“Basa raja Pérsia keur ngarenung kaajaiban seni jeung kakawasaanana, manéhna narima hiji surat ti saurang warga Makkah anu teu kawentar, anu ngondang anjeunna sangkan ngaku Muhammad minangka rasul Allah. Ondangan éta ditampikna, sarta surat éta disobékna. ‘Kitu lah,’ saur nabi Arab éta, ‘Allah bakal nyobék karajaan éta, sarta nolak panyuhun Chosroes.’ Nempatkeun dina wawatesan dua kakaisaran Wétan ieu, Muhammad niténan kalayan kabungah nu nyumput kamajuan karuksakan silih-musnahkeun; sarta di tengah-tengah

kameunangan Pérsia manéhna wani ngaramal yén, saméméh sababaraha taun kaliwat, kameunangan bakal mulang deui ka panji-panji bangsa Rum. ‘Dina waktu nalika ramalan ieu ceuk carita ditepikeun, euweuh ramalan anu bisa leuwih jauh tina kacumponanana, sabab dua belas taun munggaran pamaréntahan Heraclius nandakeun bubarna kakaisaran anu geus deukeut.’...”

“Khosroes nalukkeun kagungan Romawi [di] Asia jeung Afrika. Jeung ‘kakaisaran Romawi,’ dina mangsa éta, ‘ngan kari nepi ka témbok Konstantinopel, jeung sesa Yunani, Italia, jeung Afrika, sarta sawatara kota palabuhan, ti Tirus nepi ka Trebizond, di basisir Asia. Pangalaman genep taun ahirna ngayakinkeun raja Pérsia pikeun mundur tina panaklukan Konstantinopel, sarta netepkeun upeti taunan minangka tebusan kakaisaran Romawi,—sarébu talenta emas, sarébu talenta pérak, sarébu jubah sutra, sarébu kuda, jeung sarébu parawan. Héraklius satuju kana sarat-sarat anu ngerakeun ieu. Tapi waktu jeung kasempetan anu ku anjeunna dipikagaduh pikeun ngumpulkeun banda-banda éta tina kamiskinan Wétan, kalawan rajin dipaké pikeun nyiapkeun hiji serangan anu wani jeung nekat.”

“Raja Persia nganggap hina ka urang Saracen anu teu kasohor, sarta ngahinakeun talatah ti nabi palsu ti Mekah. Malah runtagna kakaisaran Romawi ogé moal muka panto pikeun Mohammedanisme, atawa pikeun kamajuan para panyebar bersenjata Saracen tina hiji panipuan, sanajan raja urang Persia jeung chagan urang Avar (panerus Attila) geus ngabagi di antara maranéhna sésa-sésa karajaan para Caesar. Chosroes sorangan murag. Monarki Persia jeung Romawi silih ngaleuleuskeun kakuatan séwang-séwangan. Jeung saméméh hiji pedang dipasrahkeun kana leungeun nabi palsu éta, pedang téh geus dipaéhan tina leungeun jalma-jalma anu saéstuna bakal nahan lajuna jeung ngaremukkeun kakawasaanana.

“‘Ti jaman Scipio jeung Hannibal, can kungsi aya usaha anu leuwih wanian batan anu dihontal ku Heraclius pikeun ngabébaskeun kakaisaran. Anjeunna nalungtik jalanana anu pinuh ku bahaya ngalangkungan Laut Hideung jeung pagunungan Arménia, nembus ka jantung Persia, sarta ngabalikkeun bala tentara raja agung ka pertahanan nagarana anu keur ngaluarkeun getih.’”

“Dina perang Niniwe, nu dipaparinkeun kalawan pohara sengit ti mimiti beurang nepi ka jam ka-sabelas, dua puluh dalapan panji, salian ti anu bisa jadi pegat atawa robek, direbut ti bangsa Persia; bagian panggedéna tina pasukan maranéhna dibasmi nepi ka remuk, sarta nu meunang, nyumputkeun karugian sorangan, ngalalanyahan peuting di medan perang. Kota-kota jeung karaton-karaton Asyur kabuka pikeun kahiji kalina ka urang Romawi.”

“Émpéror Romawi henteu diperkokoh ku panaklukan-pananglukan anu dihontalna; sarta dina waktu anu sarua, jeung ku sarana anu sarua kénéh, dipiapkeun hiji jalan pikeun rombongan gedé urang Saracen ti Arabia, kawas walang ti wewengkon anu sarua, anu, bari nyebarkeun dina lalampahan maranéhna éta akidah Mohammedan anu poék tur nyasabkeun, kalawan gancang ngalimpudan boh kakaisaran Persia boh kakaisaran Romawi.

“Gambaran anu leuwih lengkep ngeunaan ieu kanyataan moal bisa dipiharep salian ti anu dipasihkeun dina kecap-kecap panutup tina éta bab ku Gibbon, anu ti dinya dicokot cutatan-cutatan saméméhna. ‘Sanajan hiji bala tentara anu unggul geus diwangun di handapeun

panji Heraclius, usaha anu teu lumrah éta katingalina leuwih nyapekeun tibatan ngalatih kakuatan maranéhna. Sabot kaisar meunang kameunangan di Konstantinopel atawa Yerusalem, hiji kota leutik anu teu kasohor di wates Siria dijarah ku urang Saracen, sarta maranéhna ngacincang sababaraha pasukan anu maju pikeun nulungan éta kota,—kajadian anu lumrah jeung leutik, saupama lain lantaran éta jadi bubuka hiji revolusi anu gede. Ieu para garong téh rasul-rasul Muhammad; kagagahan maranéhna anu kawas kasurupan geus mucunghul ti padang gurun; sarta dina dalapan taun panungtungan pamaréntahanana, Heraclius kaleungitan ka urang Arab propinsi-propinsi anu sarua anu kungsi ku anjeunna direbut deui ti urang Persia.”

“‘Roh tipu daya jeung sumanget fanatik, anu tempatna lain di langit,’ dileupaskeun ka bumi. Jurang anu taya handapna ngan ukur perelu hiji konci pikeun mukana, sarta konci éta nyaéta runtuhna Chosroes. Kalawan hina anjeunna geus nyabik surat ti saurang warga Mekah anu henteu kasohor. Tapi nalika ti ‘kilau kamulyaan’-na anjeunna tilelep kana ‘munara poék’ anu teu kahontal ku panon mana waé, ngaran Chosroes ujug-ujug kudu leungit kana poho di payuneun ngaran Mohammed; sarta bulan sabit téh siga anu ngan ngantosan waktuna naék nepi ka bentangna ragrag. Chosroes, sanggeus kakalahanana anu tuntas sarta leungitna kakaisaranana, dipaéhan dina taun 628; sarta taun 629 ditandaan ku ‘panaklukan Arabia,’ jeung ‘perang kahiji kaum Mohammedan ngalawan kakaisaran Romawi.’ ‘Sarta malaikat kalima niup tarompétna, jeung kuring ningali hiji bentang ragrag ti langit ka bumi; sarta ka anjeunna dipasrahkeun konci jurang anu taya handapna. Sarta anjeunna muka jurang anu taya handapna.’ Anjeunna ragrag ka bumi. Nalika kakuatan kakaisaran Romawi geus béak, sarta raja agung ti Wétan ngagolér maot di munara poékna, panjarahan hiji kota leutik anu teu kasohor di tapel wates Siria jadi ‘panganteur hiji révolusi anu maha gedé.’ ‘Anu ngarampog téh nyaéta rasul-rasul Mohammed, sarta kagagahan maranéhna anu kalangkab ku gairah mucunghul ti gurun.’”

“Liang Teu Aya Dasarna.—Harti istilah ieu tiasa kaharti tina basa Yunani, anu dihartikeun ‘jero, teu aya dasarna, pohara jero,’ sarta tiasa nuduhkeun kana sagala tempat anu gersang, taringgul, jeung teu dipelak. Istilah ieu diterapkeun ka bumi dina kaayaan asalna anu ruwet campur-baur. Kaj. 1:2. Dina hal ieu, istilah éta tiasa sacara merenah ngarujuk kana wewengkon-wewengkon anu taya kanyaho di gurun Arab, ti pasisian-pasisianna kaluar gerombolan Saracen kawas rombongan walang. Jeung ragrag Chosroes, raja Persia, tiasa pisan digambarkeun minangka dibukana liang teu aya dasarna, sabab hal éta nyiapkeun jalan pikeun para pangikut Mohammed supaya kaluar ti nagarana anu samar, sarta nyebarkeun doktrin-doktrin maranéhna anu nyasabkeun ku seuneu jeung pedang, nepi ka maranéhna geus nyebarkeun poékna maranéhna ka sakuliah kakaisaran Wétan.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Musibah anu kahiji, nyaéta tarompet kalima, nandaan mimiti peperangan Islam ngalawan Roma, sarta nandaan hiji patempuran antara Roma jeung Persia anu ku Roma dimeunangkeun; nanging dina ngalakukeun kitu, Roma ngaluarkeun kakuatan militérna nepi ka sa jauh anu matak henteu mampuh nyegah mucunghulna kakawasaan Islam. Ciri-ciri nubuat tina musibah anu kahiji jeung musibah anu kadua nandaan ciri-ciri nubuat tina musibah anu katilu, sarta penting pikeun ngakuan dua musibah anu kahiji minangka lambang sajarah musibah anu katilu, sabab sajarah éta

ngawakilan mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu, anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001. Sanggeus sajarah nubuat anu dilambangkeun ku Mohammed dina tilu ayat anu kahiji, ayat kaopat ngenalkeun Abubakar, pamingpin anu kahiji sanggeus Mohammed.

Sarta diparéntahkeun ka maranéhna sangkan ulah ngaruksak jukut di bumi, atawa naon baé anu héjo, atawa tangkal naon baé; iwal ngan jalma-jalma anu henteu miboga segel Allah dina tarangna. Wahyu 9:4.

Parentah ti Abubakar maréntahkeun ka para jawara Islam supaya ngabédakeun antara dua golongan nu nyembah anu aya di wewengkon Romawi dina mangsa éta. Hiji golongan nyaéta kaum Katolik, anu miboga sawatara tarekat agama nu nyukur bagian tukang sirah maranéhna (tonsure), sarta ngalaksanakeun ibadah poé Minggu. Golongan nu séjén nyaéta para nu ngajaga Sabat poé katujuh, jeung Sabat téh nyaéta meterai Allah.

“Sanggeus pupusna Mohammed, pamingpinan anjeunna digentos ku Abubekr, dina A.D. 632, anu, pas kakawasaan jeung pamaréntahanana geus leres-leres mantep, ngintunkeun hiji surat edaran ka suku-suku Arab, anu petikanana kieu:—”

“Nalika maranéh tarung dina peperangan PANGERAN, kudu némbongkeun kalalempahan saperti lalaki sajati, ulah malik tonggong; tapi ulah nepi ka kameunangan maranéh kacemar ku getih awéwé jeung barudak. Ulah ngancurkeun tangkal kurma, ulah ngaduruk sawah gandum. Ulah nebang tangkal anu ngahasilkeun buah, ulah ngalakukeun karuksakan naon-naon ka ingon-ingon, iwal ti anu dipaéhan pikeun didahar. Lamun maranéh nyieun hiji pajangjian atawa hiji pasal kasapukan, kudu satia kana éta, jeung kudu nyekel pageuh kana kecap sorangan. Jeung dina lalampahan maranéh, maranéh bakal manggihan sawatara jalma agama anu hirup nyorangan di biara-biara, sarta ngahajakeun dirina pikeun ngabakti ka Allah ku jalan kitu; tinggalkeun maranéhna, ulah maéhan maranéhna, ulah ogé ngancurkeun biara-biara maranéhna. Jeung maranéh bakal manggihan golongan jalma anu séjén, anu kaasup kana sinagoga Iblis, anu ubun-ubunna digundulan; sing yakin maranéh meulah tangkorak maranéhna, sarta ulah méré pangampura ka maranéhna nepi ka maranéhna boh asup Islam boh mayar upeti.”

“Dina nubuat atawa dina sajarah teu disebutkeun yén parentah-parentah anu leuwih manusaweuhan éta diturut kalawan sarua talitina saperti parentah anu garang éta; tapi kitu maranéhna diparéntah. Jeung anu kasebut tadi téh hiji-hijina parentah anu kacatet ku Gibbon, sakumaha anu dipasihkeun ku Abubekr ka para kapala anu kawajibanana ngaluarkeun parentah ka sakabéh pasukan Saracen. Parentah-parentah éta sarua méré bédana jeung nubuatna, saolah-olah khalifah sorangan keur meta dina kasadaran anu dipikawanoh, ogé dina taat langsung kana parentah anu leuwih luhur batan parentah manusa fana; sarta dina lampahna sorangan waktu maju pikeun merangan agama Yesus, jeung pikeun nyebarkeun Mohammedanisme minangka gagantina, manéhna ngulang kecap-kecap anu geus dinubuatkeun dina Wahyu Yesus Kristus yén manéhna bakal nyebutkeun éta.”

“Meterai Allah dina tarang maranéhna.—Dina katerangan ngeunaan pasal 7:1–3, urang geus nembongkeun yén meterai Allah téh nyaéta poé Sabat tina parentah kaopat; jeung sajarah henteu cicing ngeunaan kanyataan yén geus aya jalma-jalma nu ngajaga Sabat nu sajati

sapanjang mangsa panerapan kiwari ieu. Tapi patalékan geus timbul di dieu dina pikiran loba jalma, saha jalma-jalma éta anu dina mangsa ieu boga meterai Allah dina tarang maranéhna, sarta ku kituna jadi luput tina panindesan Mohammedan? Mugi nu maca nginget kanyataan, anu geus kungsi disinggung, yén sapanjang panerapan ieu geus aya jalma-jalma anu boga meterai Allah dina tarang maranéhna, atawa anu kalawan ngarti ngajaga Sabat nu sajati; sarta mugi maranéhna mertimbangkeun deui yén nu ditegaskan ku nubuat téh nyaéta yén serangan-serangan ti kakawasaan Turki nu ngaduruk jeung ngancurkeun ieu lain ditujukeun ka maranéhna, tapi ka golongan séjén. Ku kituna, perkara ieu jadi leupas tina sagala kasulitan; sabab ieu wungkul sabenerna nu ditegaskan ku nubuat. Ngan aya hiji golongan jalma anu sacara langsung ditembongkeun dina téks ieu; nyaéta, jalma-jalma anu henteu boga meterai Allah dina tarang maranéhna; jeung pangjagaan ka jalma-jalma anu boga meterai Allah ngan diasupkeun sacara implisit. Luyu jeung éta, urang henteu manggihan tina sajarah yén aya salah sahiji ti maranéhna anu kasangkut dina salah sahiji musibah anu ditimpakeun ku bangsa Saracen ka sasaran kabencian maranéhna. Maranéhna diparéntahkeun ngalawan golongan jalma anu séjén. Jeung karuksakan anu bakal tumiba ka golongan jalma ieu henteu ditempatkeun sabagé sabanding jeung pangjagaan jalma-jalma séjén, tapi ngan ukur jeung pangjagaan kana buah-buahan jeung héjo-héjoan bumi; jadi, Ulah ngaruksak jukut, tatangkalan, atawa naon waé anu héjo, iwal ngan hiji golongan jalma anu tangtu. Jeung dina panggenepanana, urang ningali tontonan anu anéh, nyaéta hiji pasukan panyerbu nu nyéépkeun hal-hal anu biasana diruksak ku pasukan-pasukan saperti kitu, nyaéta raray jeung hasil-hasil alam; sarta, saluyu jeung idin maranéhna pikeun nganyenyeri jalma-jalma anu henteu boga meterai Allah dina tarang maranéhna, mecahkeun tangkorak hiji golongan ahli agama anu makuta sirahna digundulan, anu kagolong kana sinagoga Sétan.”

“Ieu téh tanpa ragu-ragu mangrupa hiji golongan rahib, atawa hiji bagian séjén tina Garéja Katolik Roma. Ngalawan maranéhna ieu pakarangna urang Mohammedan diarahkan. Jeung sigana ka kami yén aya kacocokan anu husus, mun lain memang dimaksudkeun kitu, dina ngajelaskeun maranéhna salaku jalma-jalma anu henteu miboga meterai Allah dina tarangna; ku sabab éta téh garéja anu pisan geus ngarampas hukum Allah tina meteraina, ku nyabut Sabat anu sajati, sarta ngadegkeun anu palsu pikeun ngagantikeunana. Jeung kami henteu ngartos, boh tina nubuat boh tina sajarah, yén jalma-jalma anu ku Abubekr diparéntahkeun ka para pangikutna supaya ulah diganggu téh aya dina kagungan meterai Allah, atawa yén maranéhna ku perlu téh mangrupa umat Allah. Saha maranéhna, jeung ku alesan naon maranéhna dipaparin luang, kasaksian Gibbon anu sakitu ringkesna henteu mere terang ka kami, sarta kami henteu miboga cara séjén pikeun nyaho; tapi kami boga sagala alesan pikeun yakin yén euweuh sahiji ogé ti antara maranéhna anu miboga meterai Allah anu diganggu, sedengkeun golongan séjén, anu écés pisan henteu miboga éta, dipaéhan ku pedang; jeung ku kituna rinci-rinci nubuat éta kacumponan kalayan lengkep.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar ngahijikeun para pangikut Mohammed kana hiji Kalifah sanggeus pupusna Mohammed; ku kituna, sanajan maranéhna téh dua tokoh sajarah anu béda, lamun dicangking babarengan maranéhna ngawakilan awal kasaksian Islam tina cilaka kahiji, jeung tokoh sajarah anu nandaan sajarah cilaka kahiji téh nyaéta Mohammed.

Dina sajarah awal cilaka anu kadua, Mohammed II nalukkeun Konstantinopel dina taun 1453. Dina taun 1449, opat malaikat, anu ngawakilan Islam, dileupaskeun. Mimiti jeung ahirna cilaka anu kahiji ditandaan ku hiji Mohammed, nya éta anu kahiji jeung anu kadua masing-masing. Sacara profétis, mimiti jeung ahirna sajarah cilaka anu kahiji mawa tandatangan Alfa jeung Omega.

Mimiti tina cilaka anu kadua ngawengku hiji nubuat waktu ngeunaan opat malaikat, anu ngawakilan Islam anu harita dileupaskeun, tuluy dibatesan deui dina 11 Agustus 1840. Ti dinya nepi ka 22 Oktober 1844, panyegelan saratus opat puluh opat rébu téh digambarkeun. Mimiti cilaka anu kadua nandakeun dileupaskeunnana Islam, jeung tungtungna nandaan dibatesanna Islam. Boh cilaka anu kahiji boh anu kadua miboga pananda-pananda nubuat anu pasti, anu ngabeungkeut mimiti-mimitina kana tungtung-tungtungna.

Dua kacilakaan anu kahiji kudu diteundeun silih tindih, “garis kana garis,” supaya kacirina kacilakaan anu katilu. Salah sahiji ciri profétis anu dicirian ku dua saksi Islam anu kahiji nyaéta yén maranéhna ngawakilan hiji kurun waktu nu tangtu, anu nandaan awal jeung ahir ku tandatangan Alpha jeung Omega. Maranéhna ogé mibanda tandatangan sékundér, sabab awal kacilakaan anu kahiji nandakeun panyegelan umat Allah, jeung ahir kacilakaan anu kadua ogé nandakeun panyegelan umat Allah.

Balai katilu datang nalika Islam ngadadak jeung teu kaduga nyerang sato bumi dina Wahyu tilu welas, ku kituna ngamimitian mangsa panyegelan. Panyegelan saratus opat puluh opat rébu réngsé dina hukum Minggu anu bakal geura datang, sarta salaku tanggapan kana murtad éta, murtad nasional dituturkeun ku karuksakan nasional. Sakumaha dilambangkeun ku Roma kaping jeung Roma kapausan, karuksakan nasional dilaksanakeun ku panghukuman tarompet Allah. Tilu balai éta ogé mangrupa tarompet. Islam tina balai katilu bakal nyerang deui sacara ngadadak jeung teu kaduga kana hukum Minggu anu bakal geura datang di Amérika Sarikat, nalika mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu réngsé. Mangsa éta geus dilambangkeun ku mangsa awal balai kahiji, sarta ogé ku mangsa panutup balai kadua.

Urang baris neraskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

Sarta Sarah nempo putra Hagar urang Mesir, anu geus ngalahirkeun ka Abraham, keur ngagogoreng. Ku sabab kitu manehna ngomong ka Abraham, “Usir ieu awewe bondéwésa jeung anakna; sabab anak awewe bondéwésa ieu moal jadi ahli waris babarengan jeung anak kami, nyaéta Ishak.” Perkara éta kacida matak nalangsana dina paningal Abraham lantaran anakna. Tapi Allah ngandika ka Abraham, “Ulah éta matak nalangsana dina paningal maneh ku sabab eta budak lalaki jeung ku sabab bondéwésa maneh; dina sagala hal anu geus diucapkeun ku Sarah ka maneh, turutkeun sora manehna; sabab dina Ishak turunan maneh bakal dingaranan. Jeung tina anak bondéwésa ogé Kami baris ngajadikeun hiji bangsa, sabab manehna téh turunan maneh.” Geus kitu Abraham hudang isuk-isuk keneh, tuluy nyokot roti jeung sabotol cai, tuluy mikeun ka Hagar, dipanggulkeun kana taktakna, kitu deui budakna, tuluy ngusir manehna indit; sarta manehna indit, tuluy sasab di padang gurun Bersyeba. Sanggeus cai dina botol béak, budakna dipiceun ku manehna di handapeun salah sahiji rungkun. Tuluy manehna indit, calik nyanghareupan ti kajauhan, kira-kira sajahuhna satembakan gondéwa; sabab manehna ngomong, “Mugia ulah nepi ka kuring ningali pupusna

ieu budak.” Jadi manehna calik nyanghareupan budak éta, tuluy ngangkat sora, sarta ceurik. Allah ngadangu sora budak lalaki éta; sarta malaikat Allah nyaur ka Hagar ti sawarga, pokna ka manehna, “Naon sababna maneh kitu, Hagar? Ulah sieun; sabab Allah geus ngadangu sora budak lalaki éta ti tempat manehna aya. Geura hudang, angkat budak éta, jeung cekel ku leungeun maneh; sabab ku Kami manehna baris dijadikeun bangsa anu gede.” Geus kitu Allah muka panonna, sarta manehna nempo hiji sumur cai; tuluy manehna indit, ngeusian botol ku cai, sarta méré inuman ka budak éta. Jeung Allah nyarengan budak éta; sarta manehna tumuwuh, cicing di padang gurun, sarta jadi jelema pamanah. Kajadian 21:9–20.